

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 grudnia 2023 r.,
sprawy **M. M.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 22 marca 2023 r., sygn. akt X Ka 72/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie

z dnia 28 września 2020 r., sygn. akt IV K 1087/13

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D.K. – Kancelaria
Adwokacka w W., obrońcy z urzędu M. M., kwotę 442 zł i 80 gr.
(czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym
23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i
wniesienie kasacji;**

**III. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Woli w Warszawie wyrokiem z dnia 28 września 2020 r., sygn. akt IV K 1087/23, uznał M. M. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., i na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzył mu karę pięciu lat pozbawienia

wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., obok kary pozbawienia wolności wymierzył 350 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 zł.

W apelacji od tego wyroku obrońca M. M. zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść, a polegających na błędnym przyjęciu przez Sąd, że dokonał on włamania do kontenera przewożonego ciągnikiem siodłowym marki V., a także obrazę przepisów prawa materialnego, w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, polegającą na przypisaniu mu kradzieży z włamaniem, opisanej w art. 279 § 1 k.k., co wynikało z błędnych ustaleń faktycznych sądu i wniosła o uniewinnienie M. M. dokonania od zarzucanego mu czynu.

Po rozpoznaniu tej apelacji, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt IX Ka 449/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie.

Kasację wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt IX Ka 449/21, złożyła adwokat D. O. - obrońca z urzędu skazanego M. M., wyznaczona w postępowaniu kasacyjnym, zaskarżając go w całości. Zarzuciła w kasacji rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego:

1. art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art 607e § 1 k.p.k., poprzez wydanie wyroku i skazanie w sprawie o przestępstwo nieobjęte przekazaniem oskarżonego w ramach europejskiego nakazu aresztowania;
2. art 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art 374 § 1 k.p.k. oraz art 6 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż nastąpiło prawidłowe doręczenie M. M. zawiadomienia o terminie rozprawy apelacyjnej, a tym samym, że zaistniały warunki do prowadzenia przewodu sądowego pod jego nieobecność, co w konsekwencji doprowadziło do uniemożliwienia realizacji przysługującego mu prawa do obrony przed Sądem II Instancji.

Podnosząc te zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozpoznał tę kasację na rozprawie w dniu 4 stycznia 2023 r. Wyrokiem z tego dnia, w sprawie oznaczonej sygn. akt II KK 153/22, uchylił wyrok zaskarżony kasacją i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat D. O. – obrońcy z urzędu M. M. , kwotę 442 zł. i 80 gr. za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Po ponownym rozpoznaniu apelacji obrońcy M. M. , Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 22 marca 2023 r., sygn. akt X Ka 72/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie z dnia 28 września 2020 r., sygn. akt IV K 1087/23.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 marca 2023 r., sygn. akt X Ka 72/23, kasację złożył adwokat D. K. – obrońca skazanego M. M. . W kasacji **zarzucił** rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k. poprzez wydanie wyroku i skazanie w sprawie o przestępstwo nieobjęte przekazaniem M. M. w ramach europejskiego nakazu aresztowania.

Podnosząc ten zarzut **wniósł o** uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację, F. W. – prokurator delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie, wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego M. M. , jako oczywiście bezzasadną (por. pismo F. W. – prokuratora delegowanego do Prokuratury Regionalnej w Warszawie z dnia 4 października 2023 r., sygn. [...]).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. M. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja strony może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogły mieć one istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Nie należy zapominać o tym, że kasacja jest

nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i pomyślana została jako instytucja służąca do eliminowania z obrotu prawnego takich orzeczeń sądowych, które ze względu na stopień wadliwości nie powinny funkcjonować w demokratycznym państwie prawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że podstawą wzruszenia w postępowaniu kasacyjnym prawomocnego orzeczenia sadu odwoławczego może być tylko takie rażące naruszenie prawa, które in concreto mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Warszawie dokonał kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie z dnia 28 września 2020 r., sygn. akt IV K 1087/23, w granicach zaskarżenia oraz zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy M. M. , tak jak stanowi art. 433 § 1 k.p.k. W apelacji zarzucono zaś błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd, że M. M. dokonał włamania do kontenera przewożonego ciągnikiem siodłowym marki V., a także obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu polegającą na przypisaniu mu kradzieży z włamaniem, opisanej w art. 279 § 1 k.k., co wynikało z błędnych ustaleń faktycznych. W apelacji nie postawiono natomiast zarzutu obrazę przepisów postępowania karnego, tj. art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k. W myśl art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w apelacji. Adwokat D. K. - obrońca skazanego M. M. , w złożonej kasacji nie zarzucił Sądowi Okręgowemu w Warszawie rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., poprzez wadliwe przeprowadzenie kontroli apelacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że odzwierciedleniem tego, czy sąd odwoławczy zrealizował obowiązek nałożony nań przepisem art. 433 § 2 k.p.k., jest uzasadnienie wydanego przez ten sąd orzeczenia, gdyż jego treść pozwala na ocenę prawidłowości dokonanej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt III KK 573/17, Legalis). Wydaje się, iż Autorzy obu kasacji złożonych w niniejszej sprawie, lokują uchybienie polegające na naruszeniu przepisu art. 607e § 1 k.p.k., w obszarze bezwzględnie powodu odwoławczego o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., a w takim przypadku zarówno Sąd Okręgowy w Warszawie rozpoznający apelację, jak i Sąd Najwyższy, który

rozpoznawał przecież już kasację w niniejszej, powinny orzekać w zakresie szerszym niż w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów w apelacji (w kasacji) – por. treść art. 433 § 1 k.p.k. i art. 536 k.p.k. Z treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2023 r., sygn. akt II 153/22, nie wynika, aby kwalifikowano naruszenie przepisu art. 607e § 1 k.p.k., jako bezwzględny powód odwoławczy, bo wówczas Sąd Najwyższy musiałby uchylić oba wyroki wydane w tej sprawie i umorzyć postępowanie, gdyż takie są procesowe konsekwencje zaistnienia uchybienia wskazanego w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., w postaci „innej okoliczności wyłączającej ściganie”, o jakiej mowa w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. W pisemnym uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł, że Sąd Okręgowy w Warszawie dopuścił się rażącej obrazę przepisów postępowania karnego regulujących kwestie zawiadomienia o czynnościach procesowych osób uprawnionych do wzięcia w nich udziału (art. 117 § 1 i 2 k.p.k.) oraz oskarżonego o terminie rozprawy apelacyjnej (art. 451 k.p.k.) i prawa do obrony (art. 6 k.p.k.). Wskazał, że w postępowaniu ponownym, Sąd Okręgowy w Warszawie orzeknie, mając na względzie powody uchylenia zaskarżonego wyroku, dopełniając wszystkich prawem przewidzianych wymogów, w szczególności w zakresie obejmującym prawidłowe zawiadomienie M. M. o terminie rozprawy apelacyjnej, nie pomijając przy tym regulacji związanych z realizacją wobec niego europejskiego nakazu aresztowania. W kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 marca 2023 r., sygn. akt X Ka 72/23, nie sformułowano zarzutu np. obrazę przepisu art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. (chodzi o wskazania Sądu Najwyższego co do dalszego postępowania). W myśl powołanego w zarzucie kasacyjnym przepisu art. 607e § 1 k.p.k., osoby przekazanej w wyniku wykonania europejskiego nakazu aresztowania nie można ścigać za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania, ani wykonać orzeczonych wobec niej za te przestępstwa kar pozbawienia wolności albo innych środków polegających na pozbawieniu wolności. Trzeba jednak pamiętać, że k.p.k. wprowadza też wyjątki od podanej wyżej reguły, są one zawarte art. 607e § 3 k.p.k. Należy podkreślić, że Sąd Okręgowy w Warszawie nie stosował powyższych przepisów, a jedynie z perspektywy zarzutów apelacyjnych dokonywał kontroli skazującego M. M. wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie z dnia 28 września 2020 r.,

sygn. akt IV K 1087/23. W apelacji zaś nie postawiono zarzutu obrazy przez Sąd Rejonowy dla Warszawy - Woli w Warszawie, przepisu art. 607e § 1 k.p.k. Nie ma zaś wystarczająco mocnych racji, aby fakt naruszenia tego unormowania kwalifikować jako bezwzględny powód odwoławczy skutkujący, w razie jego zaistnienia, umorzeniem postępowania. Jest to jedynie względny powód odwoławczy, o jakim mowa w art. 438 pkt. 2 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[J.J.]

[ał]